

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

Demà, 28 de juny

El 28 de juny de 1969 hi va haver una batuda policial al mític bar gai Stonewall Inn del Village de Nova York que va ser l'espurna que va encendre la revolta; després de segles de maltractaments, el moviment gai va decidir plantar cara i va néixer el moviment LGTBI. Vaig ser a l'Stonewall el juny del 2011, ara fa deu anys, el dia que es va legalitzar el matrimoni entre persones del mateix sexe a l'Estat de Nova York. La fita era inimaginable poc temps abans i l'alegria era immensa. Els últims cinquanta anys, la comunitat LGTBI ha aconseguit plantejar i guanyar moltes batalles legals i de reconeixement social. Però encara no pot abaixar la guàrdia. A Catalunya, la nit de la revetlla, dos homes van acabar a l'hospital per una agressió homòfoba. El mes passat, cinc homes van apallissar dues parelles de gais a la platja del Somorrostro. L'Observatori Contra l'Homofòbia ja ha avisat que les agressions homòfobes continuen a l'alça: aquest 2021 ja n'hi ha hagut 90, i la majoria són comeses per joves adolescents que surten en colla. Joves envalentits pel discurs de l'extrema dreta i legitimats per governs europeus ultraconservadors com el d'Hongria, que ha proposat una llei per prohibir parlar d'homosexualitat a les escoles. Ara fa deu anys, a la celebració davant de l'Stonewall hi havia molts ciutadans heterosexuales que celebraven la victòria del col·lectiu gai com a pròpia perquè convertia la seva societat en més justa i igualitària, en una societat millor. Demà és 28 de juny, dia de l'orgull LGTBI, i hauria de ser un dia de reivindicació no només per al col·lectiu sinó per a tots els qui volem viure en una societat on es defensi la dignitat i la llibertat individual de les persones per damunt de tot.

EDITORIAL

El curs més difícil

Aquesta setmana ha acabat el curs escolar més difícil, complex, estrany, desconegut i imprevisible que hagi hagut d'afrontar mai la comunitat educativa. Ha estat un any ple de dificultats, i també d'aprenentatges, que s'ha resolt amb sol·lència, gràcies sobretot a l'esforç imens que han fet els docents, els alumnes, el personal administratiu i de serveis dels 5,474 centres educatius que hi ha a Catalunya i dels pares i mares, és clar, malgrat que no han pogut entrar a les escoles. El nou conseller d'Educació, Josep González-Cambray, valora el curs passat com un èxit col·lectiu. "Un èxit de país", va dir exactament. Des de l'administració es valora especialment

l'aposta decidida que es va fer per la presencialitat, malgrat les incerteses que generava l'evolució de la pandèmia, que va provocar el tancament d'escoles en no pas pocs països d'Europa. "Ha estat un curs de supervivència per als docents", ha dit la portaveu del sindicat Ustec-Stes, que, al mateix temps, s'ha queixat de situacions de "col·lapse" per positius de coronavirus en alguns centres que s'han mantingut oberts i de l'escassetat de recursos amb què han hagut de treballar.

Posant a la balança els pros i els contres d'haver mantingut oberts els centres pesen més els elements positius que no pas els negatius. O, dit

d'una altra manera, molt probablement hauria tingut pitjors conseqüències tancar-los. Ara bé, aquest balanç positiu, malgrat tot, no ha evitat ni pot amagar l'impacte que està tenint la pandèmia en la salut mental i emocional de la població en edat escolar: 1.120.000 infants i joves de 3 a 16 anys. Abordar aquest problema és un dels grans reptes –un més– que es presenten amb vista al nou curs, que els centres ja estan organitzant d'acord amb el pla d'actuació del departament. En aquest sentit, caldrà que el compromís del nou conseller de donar un impuls al pla de salut mental perquè arribi a tot el sistema educatiu es tradueixi en fets amb la màxima celeritat.

La foto

La mascareta no fuig. En el primer dia sense obligació de dur mascareta en espais oberts, la presència de mascaretes va ser molt alta als carrers de ciutats i pobles catalans. ■ JOSEP LOSADA

La frase del dia

Josep Rull

EXCONSELLER DE TERRITORI

“El Tribunal de Comptes busca la mort civil de quaranta persones”

Keep calm

Comença l'estiu i s'ha de viatjar. O no. Els romàntics anglesos es miraven els estius del seu país amb molta reticència. Lord Byron no els sabia veure per enlloc. Per això deia que l'hivern, a Anglaterra, era una cosa que s'acabava al final de juliol i començava amb l'arribada de l'agost. I Coleridge, el poeta de la balada del vell mariner, informava per carta un amic que l'estiu havia arribat "amb la seva habitual severitat". Els romàntics anglesos fugien com esperitats del "bon temps" del seu país i corrien a viure (i morir) a Itàlia o Grècia, que tenien estius i ruïnes perfectament acreditades. Ara i aquí, però, mig superada la

Viatges

Miquel Berga

pandèmia, molts escalfen motors per practicar això que en diem turisme, aquesta diabòlica activitat que divideix la gent en dues classes: els que van en primera i els que viatgen amb criatures. Els turments potencials de l'estiu fan que una petita part de la humanitat encari les vacances com una ocasió ideal per al viatge... de butaca. Són els que entenen el viatge com un exercici essencialment mental. Amb el llibre a la mà, asseguts a l'ombra, es disposen, estiu rere estiu, a emprendre els viatges més intrèpids a còpia de passar una pàgina rere l'altra. Si el nostre lector és un gurmet del llibre de viatges no li haurà passat per alt el

més exquisit, profund i emotiu de tots: *Els anells de Saturn*, de W.G. Sebald (Flanèur, 2018). L'alemany recorre a peu el comtat de Norfolk, a la costa est d'Anglaterra. Sebald en fa prou amb uns quants llocs poc vistosos d'aquelles terres planes i poc dramàtiques per evocar les geografies més exòtiques del planeta, els paisatges morals més significatius, els passats més remots i la inefable qualitat transitòria, fugaç, de les humanes coses. La prosa hipnòtica de Sebald es va descabellant per camins inesperats i ens posa a l'abast un dels viatges més memorables d'aquest estiu sense haver d'aixecar el cul de la butaca.